

ΝΙΩΘΟΝΤΑΣ ΤΗ ΔΡΟΣΙΑ της θαλασσινής αύρας, αναρίγησα. Μισάνοιξα τα μάτια κι αντίκρισα ανάμεσα από τα κουφωτά παντζούρια της μπαλκονόπορτας αυτό το αχνό κόκκινο φως που προβάλλει στον ορίζοντα για να αναγγείλει τον ερχομό της μέρας.

Για μερικά δευτερόλεπτα έμεινα να κοιτάζω την Ανατολή, που έπαιρνε σιγά σιγά όλα τα χρώματα της αυγής. Σηκώθηκα όσο πιο αθόρυβα μπορούσα και στάθηκα στο άνοιγμα της μπαλκονόπορτας για να αποθαυμάσω την ομορφιά που απλώνόταν μπροστά μου, ενώ το απαλό αεράκι στέγνωνε τον ιδρώτα που είχε απομείνει στο γυμνό κορμί μου.

Μια φέτα φεγγαριού αχνοφαινόταν ακόμα, θαρρείς και αντιστεκόταν στο φως του ήλιου που διακήρυσσε την έλευσή του, προτού πάρει αργά και σταθερά τη θέση στον θρόνο του.

Στο βάθος, μια μικρή βάρκα έμπαινε νωχελικά στο λιμάνι, χαράσσοντας μια λευκή γραμμή στην απόλυτα ήρεμη επιφάνεια της θάλασσας. Δεξιά μου, οι επιβλητικοί όγκοι που υψώνονταν ακίνητοι, σαν να ήταν κρεμασμένοι με αόρατες κλωστές από τον ουρανό, έριχναν τεράστιες μαύρες σκιές πάνω στα γαλάζια νερά.

Μία από τις σκιές έμοιαζε με ανθρώπινο σώμα που ξάπλωσε κάποτε εκεί στους βράχους κι έγινε ένα μαζί τους στο διάβα του χρόνου, ατενίζοντας εσαεί με το πετρωμένο πρόσωπό του την απεραντοσύνη του Σύμπαντος.

Πάντα ένιωθα δέος μπροστά σε τούτα τα αλλόκοτα γλυπτά της φύσης και πάντα μ' έπανε μια ταραχή στη σκέψη ότι θα μπορούσαν να ξεκολλήσουν ξαφνικά και να καταπλακώσουν ό,τι υπάρχει αποκάτω τους.

Τελικά, οι φοβίες δεν φεύγουν με την ηλικία. Τις βρίσκεις συνέχεια στον δρόμο σου, έτσι ανεξήγητα, σαν κάποιος να τις χάραξε βαθιά και ανεξίτηλα μέσα σου για να σε ακολουθούν και να ξεπετάγονται ακόμη και στις πιο όμορφες στιγμές που ζεις.

Απορροφημένος από τους συλλογισμούς μου και τις εικόνες της μέρας που ξυπνούσε, δεν αντιλήφθηκα την Ανίτα να με πλησιάζει, παρά μόνο όταν με αγκάλιασε από πίσω κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου. Ένωσα τη ξεστασιά του γυμνού κορμιού της να μεταδίδεται στο δικό μου και με μια ανεπαίσθητη κίνηση προσπάθησα να απαλείψω κάθε κενό ανάμεσά μας. Εκείνη ανταποκρίθηκε σφίγγοντας τα χέρια της γύρω μου.

Μείναμε έτσι χωρίς να μιλάμε, λες και φοβόμαστε μην καταστρέψουμε με οποιονδήποτε ήχο την τελειότητα αυτής της στιγμής. Μόνο οι ανάσες μας ακούγονταν, καθώς τα κορμιά μας είχαν εφαρμόσει πια το ένα στο άλλο.

Γυρίζοντας προς το μέρος της, διέκρινα στο βλέμμα της την επιθυμία να μοιραστεί μαζί μου αυτό που βίωνα μόνος μου πριν λίγο εκεί. Αυθόρμητα τα χείλη μας ενώθηκαν και τα χέρια μας βάλθηκαν να εξερευνούν κάθε εκατοστό σάρκας.

Μέσ' από τα μισόκλειστα μάτια μου, είδα στον καθρέφτη στο βάθος του δωματίου το σύμπλεγμά μας να διαγράφεται

με φόντο τα χρώματα της αυγής. Ήταν σαν πίνακας που άλλαζε μορφή με την κίνηση των κορμιών μας, ώσπου το περιγράμμα τους δημιούργησε ένα ακαθόριστο σχήμα.

Την κρατούσα τόσο σφιχτά, που εκείνη στεκόταν σχεδόν στον αέρα, κι έτσι κλεισμένη στην αγκαλιά μου τύλιξε τα πόδια της γύρω από τη μέση μου, σαν να εκτελούσε μια δεξιοτεχνική χορευτική φιγούρα, αποζητώντας την απόλυτη ένωσή μας.

Ο άγριος πόθος έκανε τα κορμιά μας να πάλλονται με όλο και πιο έντονο ρυθμό, φτάνοντας στην κορύφωση εκεί, όρθιοι, ενώ οι πρώτες ηλιαχτίδες διαπερνούσαν τις λεπτές κουρτίνες, που τις ανάδευε το ελαφρύ αεράκι.

Απομείναμε ξέπνοοι να φιλιόμαστε, μέχρι να καταλαγιάσει η ένταση των συναισθημάτων μας, αφήνοντας το είναι μας να βυθιστεί μέσα τους.

«Καλημέρα», της είπα, παραμερίζοντας με το χέρι μερικές τούφες από τα μακριά, καστανά της μαλλιά, που έπεφταν στο πρόσωπό της.

Εκείνη χαμογέλασε, φωτίζοντας ακόμη περισσότερο το δωμάτιο.

«Καλημέρα», μου ανταπέδωσε απαλά και γλυκά.

Κοιταχτήκαμε επίμονα και ξεσπάσαμε σε γέλια, χωρίς να ξέρουμε την αιτία, αλλά ούτε και μας ένοιαζε να τη μάθουμε. Αφεθήκαμε απλώς στην αβίαστη οικειότητα της στιγμής, ανταλλάσσοντας φιλιά και πειράγματα, μέχρι που ένα χτύπημα στην πόρτα μάς επανέφερε απότομα στον πραγματικό κόσμο.

Τα ανάστατα σεντόνια στο κρεβάτι και τα άτσαλα πεταμένα ρούχα μας εδώ κι εκεί πρόδιδαν τη μαγική νύχτα που είχαμε περάσει μαζί. Με την άκρη του ματιού μου είδα την τηλεφωνική συσκευή ριγμένη στο πάτωμα και το ακουστικό να έχει φύγει από τη θέση του.

«Τι ώρα είναι;» αναρωτήθηκε εκείνη κι έσπευσε να πιάσει το κινητό της από το κομοδίνο. «Δέκα αναπάντητες... Αμάν, είναι ήδη εννέα και μισή», είπε με προσποιητό τρόμο και τραβώντας το πανωσέντονο το τύλιξε γύρω της. «Ποιος είναι;» ρώτησε κοιτάζοντας προς την πόρτα, αν και γνώριζε ήδη.

«Η Ηλέκτρα, κυρία Χερτς».

Η Ανίτα άνοιξε ίσα μια χαραμάδα την πόρτα, για να μην μπορέσει να δει η κοπέλα εμένα που βρισκόμουν γυμνός στο δωμάτιο, και την καλημέρισε με μια μικρή ενοχή.

Η Ηλέκτρα ήταν η δεύτερη βοηθός, υπεύθυνη για τους ηθοποιούς και τα ωράριά τους. Κοντούλα, γλυκιά, παχουλούτσικη, με τα μισά της μαλλιά ξυρισμένα και τα άλλα μισά να κρέμονται μακριά από τη μια μεριά του κεφαλιού.

«Καλημέρα, συγγνώμη που ενοχλώ, αλλά σας καλούσα και στο κινητό και στο σταθερό και κατάλαβα ότι σας είχε πάρει ο ύπνος, και το όρντινό μας είναι στις δέκα κι έχουμε και λίγο δρόμο ως το μοναστήρι του Αγίου Μάμα», είπε χωρίς να πάρει σχεδόν ανάσα.

«Το ξέρω, Ηλέκτρα μου, και λυπάμαι. Θα πρέπει να ξέχασα να βάλω το ξυπνητήρι, και το τηλέφωνο του δωματίου... μάλλον δεν το έκλεισα καλά. Σε πέντε λεπτά θα είμαι κάτω, εντάξει;»

«Εντάξει, κυρία Χερτς. Οι υπόλοιποι έχουν ξεκινήσει, θα σας περιμένω εγώ».

«Σ' ευχαριστώ, θα κάνω όσο πιο γρήγορα μπορώ. Και πάλι συγγνώμη... Α, και σε παρακαλώ, Ηλέκτρα μου, μπορείς να με λες Ανίτα σκέτο;»

«Εντάξει, κυρία Χερτς... εεε, Ανίτα, συγγνώμη», είπε η κοπέλα, και πριν προλάβει η Ανίτα να κλείσει την πόρτα, φώναξε λίγο πιο δυνατά: «Καλημέρα, κύριε Βουδούρη.

Να περάσετε όμορφα και θα σας ενημερώσω σύντομα για την ώρα που έχετε γύρισμα τη Δευτέρα».

Απομακρύνθηκε αφήνοντας και τους δυο μας με την ίδια έκπληξη στο πρόσωπο. Είχαμε αντιληφθεί πως όλοι γνώριζαν για τη σχέση μας, όχι όμως και το πότε συναντιόμαστε ακριβώς. Βρισκόμαστε στη μέση των γυρισμάτων και θα έπρεπε να είμαστε πιο προσεκτικοί. Άσχετα αν το σενάριο ταίριαζε απόλυτα με αυτό που συνέβαινε στη ζωή μας, εμείς οφείλαμε να δείξουμε την απαιτούμενη συνέπεια.

Η Ηλέκτρα μάς γκρέμισε την ψευδαίσθηση της μυστικότητας που είχαμε μέχρι εκείνη τη στιγμή, αλλά ξέραμε πως ό,τι γινόταν δεν θα έμπαινε εμπόδιο στη δουλειά μας. Είχαμε και οι δύο επίγνωση ότι εμπλέκαμε τα προσωπικά με τα επαγγελματικά μας και το χειριζόμαστε με τον καλύτερο τρόπο, όπως κάναμε από την πρώτη στιγμή, από τότε που βρεθήκαμε στα δοκιμαστικά για την ταινία.

Από την πλευρά μου, αισθανόμουν πολύ τυχερός που διάλεξαν εμένα ανάμεσα σε τόσους ηθοποιούς. Τώρα, εκτός από τυχερός, αισθανόμουν και ευτυχισμένος –έτσι απλά– μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, χωρίς καν να έχουμε προλάβει να γνωριστούμε εγώ και η Ανίτα καλύτερα.

Η Ανίτα ήταν ήδη διάσημη, κυρίως στην Ευρώπη, έχοντας στα τριάντα της μια καριέρα η οποία περιλάμβανε ταινίες στο εξωτερικό, θέατρο και πολλές διακρίσεις που θα ζήλευαν αρκετοί συνάδελφοι της γενιάς της, κι όχι μόνο. Ποτέ δεν φανταζόμουν, όμως, ότι θα ήταν τόσο απλή και προσιτή. Αν και δεν ήταν από αυτές τις γυναίκες που αποκαλούνται εντυπωσιακές, είχε εντούτοις μια παράξενη ομορφιά, που σε κέρδιζε αμέσως. Τα μάτια της, οι κινήσεις της, οι εκφράσεις της, όλα πάνω της ήταν ιδιαίτερα ελκυστικά.

Την παρακολουθούσα τώρα να ετοιμάζεται με φούρια και συλλογιζόμουν το πόσο θα ήθελα να υπάρξει συνέχεια στη σχέση μας. Άραγε, να ένιωθε το ίδιο κι εκείνη;

Η Ανίτα έβαλε τέλος στις σκέψεις μου πλησιάζοντάς με χαμογελαστή.

«Φαντάσου τι θα λένε για εμένα, ε; Αργώ στο γύρισμα, κοιμάμαι με τον συμπρωταγωνιστή μου...» σχολίασε και με φίλησε για αποχαίρετισμό.

Της έπιασα το χέρι προσπαθώντας να την κρατήσω λίγο ακόμη κοντά μου.

«Δεν ξέρω πόσο κοιμάσαι εσύ... εγώ, πάντως, κοιμάμαι ελάχιστα...» αστειεύτηκα, αλλά αμέσως πρόσθεσα παίρνοντας το πιο σοβαρό μου ύφος: «Ό,τι και να λένε, το κόβουν όταν είσαι μπροστά από την κάμερα. Κι αυτό έχει σημασία, στην προκειμένη περίπτωση. Είσαι εξαιρετική επαγγελματίας και εκπληκτική στον ρόλο σου. Χαίρομαι πολύ που βρίσκομαι δίπλα σου, που παίζω δίπλα σου».

Μείναμε να κοιταζόμαστε, μιλώντας με τα μάτια, και τιναχτήκαμε ξαφνιασμένοι όταν ακούστηκε η κόρνα του καραβιού που έμπαινε στο λιμάνι.

«Αυτό δεν είναι το καράβι που θα πάρεις;» με ρώτησε.

«Ναι, μάλλον», είπα, ακόμα χαμένος στα προηγούμενα.

«Τότε πρέπει να βιαστείς για να μην το χάσεις», μου συνέστησε, στέλνοντάς μου το πιο γλυκό της βλέμμα ενώ κατευθυνόταν προς την πόρτα.

«Έχεις δίκιο, πρέπει να πάω στο δωμάτιό μου να ετοιμάσω τα πράγματά μου. Ξέρεις ότι θα ήθελα να μείνω μαζί σου αυτές τις τρεις μέρες, έτσι;» δήλωσα καθώς την ξεπροβόδιζα, και το εννοούσα.

«Το ξέρω, αλλά κατάλαβα πόσο σημαντικό είναι για εσένα να πας στο νησί. Δεν έχεις πάει ποτέ».

«Ε, όχι και ποτέ...»

«Δεν πιάνεται εκείνη η φορά, κανείς δεν μας πήρε είδηση», είπε δίνοντάς μου άλλο ένα φιλή και συνέχισε, χωρίς να δείχνει ότι βιάζεται: «Έτσι κι αλλιώς, τρεις μέρες είναι, θα περάσουν γρήγορα και θα βρεθούμε πάλι».

«Μακάρι να μπορούσες να έρθεις κι εσύ... Σκέφτομαι μήπως να αναβάλω το ταξίδι μου και να πάμε μαζί αργότερα, όταν τελειώσουμε με τα γυρίσματα», της πρότεινα χαϊδεύοντας τα μαλλιά της.

«Θα μπορούσα και να το δεχτώ, αν δεν ήξερα πόσο σημαντικό είναι για εμένα να φύγεις τώρα για το νησί. Θα είμαι εδώ και θα σε περιμένω. Μόλις ανακαλύψεις και λύσεις τα μυστήρια που υπάρχουν εκεί, θα με πας να μείνουμε για καιρό, Δημήτρη, μου το υπόσχεσαι; Και θα ξαναπάμε στο Κρυφό και στη Σπηλιά της Σιωπής».

«Ναι, σου το υπόσχομαι», τη διαβεβαίωσα και τη φίλησα προσπαθώντας να πάρω τη γεύση των χειλιών της μαζί μου για όσο θα έλειπα.

Εκείνη έριξε ένα βλέμμα στο δωμάτιο και κάτι πήγε να πει. Την πρόλαβα πριν μιλήσει.

«Θα το τακτοποιήσω εγώ, μη σε νοιάζει... και λίγο η καμαριέρα...»

Με κοίταξε με μάτια που έλαμπαν, πέρασε την τσάντα της στον ώμο και άρχισε να οπισθοχωρεί προς τη σκάλα. Την έβλεπα να απομακρύνεται κι ένιωθα ήδη να με βαραίνει ο αποχωρισμός μας, έστω και γι' αυτές τις λίγες μέρες.

Πριν κατέβει, σταμάτησε, στράφηκε και μου είπε πολύ σοβαρά, σαν κάτι ξαφνικά να την ανησύχησε: «Να προσέχεις, Δημήτρη!»

Ήταν η πρώτη φορά που αντίκριζα στο πρόσωπό της μια έκφραση ανησυχίας. Μου θύμιζε ότι και η μητέρα μου είχε

αντιδράσει με τον ίδιο τρόπο όταν της είπα ότι θα πήγαινα στο νησί. Δεν ήθελε με τίποτα να το κάνω. Μάλιστα, με όρκισε να μη φανερώσω σε κανέναν το όνομα του παππού μου, ούτε να πω για ποιον λόγο βρισκόμουν εκεί.

Είχα αναλάβει να εκπληρώσω την τελευταία επιθυμία του μακαρίτη του αδερφού της: να αποτεφρωθεί η σορός του στη Βουλγαρία και να σκορπιστούν οι στάχτες του στο μέρος όπου γεννήθηκε. Έφυγε μικρό παιδί και δεν επέστρεψε ποτέ του εκεί, έτσι τουλάχιστον μας έλεγε. Ήθελε, όμως, έστω και με αυτόν τον τρόπο, να μείνει για πάντα στο νησί. Κάποιος, λοιπόν, έπρεπε να μεταφέρει τις στάχτες του. Ωστόσο, ούτε οι δύο μακρινές θείες μου ούτε η μητέρα μου, φυσικά, είχαν διάθεση να μπουν σε αυτή τη διαδικασία. Κάτι σήμαινε αυτό, αλλά τι;

Ο θείος Νίκος ζούσε στη Θεσσαλονίκη και δεν είχε οικογένεια ή άλλους στενούς συγγενείς. Ήταν ένας πολύ μοναχικός και περίεργος άνθρωπος, με μια αφάνταστα γλυκιά φωνή, και τραγουδούσε υπέροχα. Ως παιδί, όποτε τον ρωτούσα πώς θα γίνει να τραγουδώ κι εγώ έτσι, μου έλεγε γελώντας, με έναν βαθύ καημό: «Όταν θα πεις νερό από την πηγή στο Μαντάνι, στην κορυφή του βουνού στο νησί, θα τραγουδάς κι εσύ ωραία, Δημήτρη μου». Και όταν του δήλωνα πως, μόλις μεγαλώσω, θα πάω να πω νερό, εκείνος σοβάρευε πάλι, με κοίταζε στα μάτια και μου έλεγε: «Κανένas από την οικογένεια της μητέρας σου δεν θα ξαναπάει εκεί». Έπειτα το πρόσωπό του έμενε για ώρα σκοτεινιασμένο, μαρτυρώντας ότι ο θείος Νίκος είχε μετανιώσει για τα λόγια του.

Ποτέ κανείς δεν μου εξήγησε το νόημα αυτής της φράσης, ούτε ο πατέρας μου, ο οποίος είχε πεθάνει εδώ και δεκαπέντε χρόνια, ούτε η μητέρα μου, που απέφυγε οποιαδήποτε σχετική συζήτηση. Το μόνο που ήξερα ήταν πως κι

εκείνη είχε φύγει από το νησί σχεδόν μωρό με τον θείο Νίκο, λίγο πριν τελειώσει ο πόλεμος, αφού οι Γερμανοί είχαν εκτελέσει τον παππού μου, τη γιαγιά μου και άλλους χωριανούς. Ήμουν το μόνο αρσενικό, όπως έλεγαν, που είχε απομείνει από την οικογένεια.

Το θεώρησα, λοιπόν, σημάδι όταν πήρα αυτόν τον ρόλο στην ταινία, που τα γυρίσματα θα γίνονταν τόσο κοντά στον τόπο καταγωγής της μητέρας μου. Κι έτσι, έχοντας τρεις μέρες κενό, αποφάσισα να φέρω εις πέρας την αποστολή μου. Κανείς δεν ήξερε ότι το μικρό μεταλλικό κουτί στη βαλίτσα μου ήταν η τεφροδόχος του θείου Νίκου. Ούτε η Ανίτα.

Φέρνοντας στον νου μου όλα αυτά, ενώ κοιτάζα αφηρημένος προς τη σκάλα απ' όπου είχε φύγει εκείνη, είδα ξαφνικά την καμαριέρα να βγαίνει από το διπλανό δωμάτιο και να στέκεται εμβρόντητη στη θέα της γύμνιας μου.

«Συγγνώμη», είπα κι έκλεισα την πόρτα γεμάτος ντροπή.